

ձեւով ու մաղի իմաստով՝ ըստ λικνοειδής
 (մաղաձեւ) բնագրին Բարսղի (աստ, 45),
 Նիւսացւոյն թարգմանութեան մէջ երկիցս
 կը զուգադիպի πλυνόςին (Հյր. ԺԲ. Երան.
 Դ), որ կը նշանակէ լուացման անօթ (Շենկլ)
 կամ կոնք (Սղեքս.): Ճիշդ վերջինս է
 հայ թարգմանչին նգոյրը՝ դասուած սեղա-
 նի սովորական սպասուց մէջ. եւ իւր այդ
 յարմարական կոչմամբ կը յիշեցնէ ինձ
 աւանդապահ Ասիոյ եւ Հայոց մէջ ալ դեռ
 մնացած ձեռք լուալու այն կոնքը՝ որ իւր
 ներսն ունի մաղանման ծակոտկէն խուփ
 մը, որոյ միջէն ջուրն յատակը կ'իջնէ:
 Նմանութեամբ է ուրեմն ասոր «նգոյր»
 անունը. նմանութիւն՝ որ հայ թարգմա-
 նութեան յատուկ լինելովը՝ հին Հայոց
 մէջ իսկ ենթադրել կու տայ այդ կոչումն
 ու սպասին գործածութիւնը: Մեծութեամբ
 ու ձեւով կը զանազանէր «կոնքէն», որոյ
 ներսը դատարկ, ջուրը մէջը կը լեցնէին
 եւ ոտք կը լուային (Յովհ. ԺԳ, 5). եւ
 որոյ պաշտօնը կը վարէր երբեմն «տաշ-
 տըն» ալ (Վարք Հրց. Ի Հյկզ.): — Նգոյրը
 կը յիշուի դեռ միջին դարերուն, քայց ու-
 րիշ եկամուտ անուններով. զոր օրինակ
 կիլիկեան Թագաւորօրհնէից մէջ, թարգ-
 մանուած Լամբրոնացիէն, կը գտնենք «ըզ-
 դաշտիշունն եւ զդասպրիկն, թէ ոսկի եւ